מסורת השים

פרש לו שמחוללת ועומדת: **חר שאכל את התרומה**: אמר רב זר שאכל את התרומה לוקה אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב לימא מר במיתה דכתיב °וכל זר לא יאכל קדש; "אני ה' מקדשם" הפסיק הענין, מיתיבי **ואלו הן שבמיתה** זר האוכל את התרומה מתניתא אדרב קא רמית, *רב תנא הוא ופליג: **וזר** ששמש – דכתיב *יוהזר הקרב יומת": **ומבא ששמש** כדבעא מיניה רב חייא בר אבין מרב יוסף – מניין למבא ששמש שהוא במיתה? דכתיב °דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם קדשי" וליף 'חילול – חילול' מתרומה – מה להלן במיתה אף כאן במיתה, ונילף 'חילול-חילול' מנותר מה להלן כרת אף כאן כרת? מסתברא מתרומה הוה ליה למילף "שבן 'נוף, מטא, מקוה, ברבים' אדרבה מנותר- ה"ל למילף "שבן 'קדש, פנים, פיגול, ונותר? חילול דרבים מחילול עדיף: **מבול יום ששימש**: מנלן *דתניא ר' סימאי אומר רמז לטבול יום שאם עבר וחלל מניין? ת"ל °קדושים יהיו לאלהיהם ולא יחללו" אם אינו ענין לטבא ששמש דנפקא לן "מינזרו" תניהו ענין לטבול יום ששימש וליף 'חילול-חילול' מתרומה: מה להלן במיתה אף כאן במיתה: **ומחוסר בגדים** *מנלן? אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן ומטו בה משמיה דרבי אלעזר בר' שמעון °והגרת אותם אבנט" בזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם ← אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם והוו להו זרים *ואמר מר זר ששימש במיתה: **ומחוסר כפרה** מנלן אמר רב הונא דאמר קרא °וכפר עליה הכהן * **וטהרה**" *טהרה מכלל שהיא טמאה ואמר מר טמא ששימש במיתה: **ושלא רחוץ ידים ורגלים** מנלן דכתיב °בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימותו": **ושתויי יין** דכתיב °יין ושכר אל תשת וגו': **ופרועי ראש** דכתיב °ראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו" וכתיב בתריה "יין לא ישתו" איתקש פרוע ראש לשתויי יין: מה שתויי יין במיתה אף פרועי ראש במיתה: **אבל ערל, אונן, יושב – באזהרה**: *ערל מנלן* אמר רב חסדא דבר זה מתודת משה רבינו לא למדנו עד שבא יחזקאל בן בוזי ולמדנו °כל בן נכר ערל לב וערל

תורה אור

ויקרא כב: ג-ו

ואתו אות מאותיות זאת ואתו בו כי יחללו אני ה' מקדשם. וכתיב כי את אשר קודש מושב כאן וכתיב לא יאכל קודש

[ניל לי נמי]

[דף קא.]

[עיכובין כ' ופ"ק]

ויקרא כב: ד

ויקרא כב: ג

שמות כט: לג

ויקרא כב: ו

ויקרא כב: ד

שמות כט: לג

ויקרא כב: ד

ויקרא כב: ג

ויקרא כב: ד

ויקרא כב: ג

ויקרא כב: ד

ויקרא כב: